

re relativt enkelt at finde ud af, hvad man skal gøre, og hvilke rettigheder man har. Det kan ikke være meningen, at man først skal læse til den lille juridiske embedseksamen for at kunne finde ud af det.

Op her er et selvstændigt problem. Ud over den parrådgivning, som nu foreslås indført i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, er der jo parrådgivninger i andre love. Der er bl.a. § 27 a i myndighedsloven, som omhandler familiesagkyndig rådgivning, og der er § 28 i bistandsloven, som omhandler kommunernes tilbud om rådgivning, som selvfølgelig er udmøntet meget forskelligt i de forskellige kommuner. Derfor vil vi spørge: Er der ikke behov for at se på disse forskellige rådgivningsmuligheder under ét og eventuelt nå frem til en forenkling, så det også for den enkelte bliver mere klart, hvilke muligheder og hvilke rettigheder der eksisterer?

Med disse konstruktive bemærkninger ser Enhedslisten frem til justitsministerens velvillige assistance med hensyn til at få synspunkterne ind i lovforslaget.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil takke for en delvis positiv modtagelse af lovforslaget. Jeg fornemmede faktisk, at det kun var Venstre og Fremskridtspartiet, der var helt afvisende, og det ligger jo måske i forlængelse af mange andre diskussioner, vi har haft her i Folketinget.

Dette lovforslag udspringer bl.a. af, at den obligatoriske mægling hos præsten, når man søger skilsmisse, er afskaffet. Der var altså tidligere et offentligt tilbud, der var obligatorisk, og nu er der ingenting, og så har man fundet, at det måske ville være en god idé i hvert fald at give et tilbud – således som hr. Bjørn Elmquist var inde på – et frivilligt tilbud til folk om, at hvis de følte behov for det, kunne de få hjælp i en vanskelig situation i deres liv, hvor det måske var svært at overskue alt, hvad der skulle ske, fordi følelserne sidder uden på tøjet, kan man måske sige.

Jeg kan ikke være enig med fru Inge Dahl-Sørensen i, at der ikke også kan opstå sociale problemer i et parforhold. Der er nogle mennesker, der næsten kan rive hinanden i stykker i sådan en situation. Kan man forebygge det, ja, så ville det være godt. Der er også nogle børn, der i allerhøjeste grad kan komme i klemme, og kan man forebygge det ved nogle fornuftige samtaler med nogle fornuftige mennesker, der har forstand på det, ja, så er det også godt, og så kan

man også dermed forebygge, at der opstår sociale problemer.

Jeg vil så i øvrigt sige, at jeg synes, der har været mange konstruktive indlæg fra Det Konservative Folkeparti, fra SF, fra Enhedslisten og fra Det Radikale Venstre, som jeg synes vi i fællesskab skal se på i udvalget og drøfte, om der er noget, vi kan gøre bedre.

Med hensyn til fortrolighed vil jeg sige, at vi har forestillet os, at der skal være en fortrolighedsregel som den, man kender ved børnesagkyndig rådgivning, som mig bekendt ikke har givet anledning til de problemer, som hr. Søren Søndergaard var inde på.

Der har også været sat spørgsmålstegn ved tidspunktet for rådgivningen, og det er sådan efter lovforslaget, at det er hensigten, at tilbud om rådgivning skal gives, når der foreligger en sag om separation eller skilsmisse, for det er jo den lov, vi behandler, og det er derfor de mennesker, som er i den situation, der er omhandlet af loven og ikke alle andre. Der kan også gives rådgivning, selv om der ikke er rejst en sag, men det forudsætter, at der er en så alvorlig konflikt, at man må forudse, at skilsmisse er en nærliggende mulighed.

Derimod skal der efter lovforslaget ikke være mulighed for at tilbyde parrådgivning i statsamtterne på et så tidligt tidspunkt, hvor separation eller skilsmisse ikke er nærliggende; så er vi ovre i en anden lovgivning. Det er altså ikke hensigten, at parrådgivning skal omfatte en mere almindelig rådgivning af ægtefæller under ægteskabet.

Denne begrænsning skyldes, at det ligger uden for det område, som Justitsministeriet og statsamtterne skal varetage, nemlig at give rådgivning, som ikke har tilknytning til statsamtternes opgaver med behandling af sager om separation og skilsmisse. Men det kan selvfølgelig godt drøftes bredere, f.eks. i socialministerens regi eller andre steder, om der er nogle rådgivningsopgaver, man burde påtage sig dér. Det er der mulighed for i den eksisterende lovgivning, også inden for de ressourcer.

Endvidere er der allerede i dag, som jeg har sagt, mulighed for, at ægtefæller, der har mindre alvorlige samlivsproblemer, kan få rådgivning hos de sociale myndigheder. Det åbner bistandsloven mulighed for.

Men som sagt, tak for den trods alt positive modtagelse, der har været af forslaget. Her er et lovforslag, som kan hjælpe nogle mennesker, ikke alle mennesker, men kan vi hjælpe nogle